

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **Mgr. M. H.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2014, č. j. KUZL 39581/2014, sp. zn. KUSP/39581/2014/PŽÚ/Nu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Vizovice ze dne 11. 6. 2014, vypravenému dne 12. 6. 2014, č. j. MUVIZ 11031/2014 (dále též „správní orgán I. stupně“) a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným tím, že dne 19. 2. 2014 kolem 14:05 hod. na autobusové zastávce na ve ve stavu silné opilosti sáhl na stehno nezletilé, tedy úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním, čímž se dopustil přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č.

200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“). Dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 citovaného zákona, mu byla uložena pokuta ve výši 1.000 Kč.

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 28. 7. 2014 brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného, popřel, že by se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. Uvedl, že na matku nezletilé, podává trestní oznámení a požaduje po ní omluvu za hrubost. Od správního orgánu požaduje částku 2.000 Kč za újmu, kterou mu způsobil na výdajích a společenské prestiži.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 12. 9. 2014 se neztotožnil s žalobními námitkami, tvrdil, že vina žalobce projednávaným přestupkem byla jednoznačně prokázána, a to souladnými svědeckými výpověďmi, a Výpovědi svědkyň byly hodnoceny dle zásady volného hodnocení důkazů samostatně i ve vzájemných souvislostech a správní orgán ani žalovaný neshledaly důvody k pochybnostem o jejich věrohodnosti. Uvedené svědecké výpovědi byly dále podpořeny úředním záznamem Policie ČR ze dne 19. 2. 2014. Z jeho obsahu vyplynulo, že na základě oznámení jmenovaných svědkyň se na místo skutku dostavila policejní hlídka, která zjistila, že žalovaný spí za autobusovou zastávkou, zajistila jej a po provedení lékařského vyšetření jej následně eskortovala do Protialkoholní záchytné stanice Kroměříž. Přestože spisový materiál Policie ČR neobsahoval záznam o výsledku lékařského vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi, ta skutečnost, že byl žalobce pod silným vlivem alkoholu je zřejmá jak z provedených svědeckých výpovědí, tak úředního záznamu Policie ČR i samotného postupu policie ČR, kdy byl žalobce po provedení lékařského vyšetření eskortován do Protialkoholní záchytné stanice Kroměříž. Z úřední činnosti bylo žalovanému známo, že jmenovaný se již v měsíci červnu roku 2013 dopustil přestupkového jednání pod vlivem alkoholu (dle ust. § 47 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích). Dále žalovaný poznamenal, že žalobce neuvádí v žalobě žádné nové skutečnosti, které by nebyly žalovanému známy a jím posouzeny již v odvolacím řízení a se kterými by se v napadeném rozhodnutí nevypořádal.

Požadavek žalobce na omluvu a částku 200.000 Kč za újmu, která mu byla způsobena na výdajích a společenské prestiži považoval žalovaný jednak za neopodstatněný, dále pak i za nenárokovatelný v rámci řízení o správní žalobě.

Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Ve správním spise je založení oznámení o přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, OO Policie Vizovice ze dne 23. 2. 2014, č. j. KRPZ-21327-6/PŘ-2014-150518 popisující shora uvedený skutkový děj ze dne 19. 2. 2014 v čase od 14:10 do 15:15 hod., úřední záznam ze dne 19. 2. 2014, příkaz vydaný dne 10. 3. 2014, č. j. MUVIZ 4965/2014, sp. zn. 32/3991/14-OPS/KK, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a za popisované protiprávní jednání mu byla uložena pokuta ve výši 1.000 Kč, odpor podaný žalobcem dnem 26. 3. 2014, oznámení o zahájení řízení, předvolání žalobce k ústnímu jednání dne 23. 4. 2014, protokol o uvedeném jednání sepsaný s žalobcem, svědky, a, výzva k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí a poučení dle ust. § 36 odst. 3 zákona o přestupcích ze

dne 24. 4. 2014, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 6. 2014, č. j. MUVIZ 11031/2014, sp. zn. 32/3991/14-OPS/KK o vině a sankci za popisované přestupkové jednání, odvolání žalobce ze dne 30. 6. 2014 a rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2014, č. j. KUZL 39581/2014, sp. zn. KUSP/39581/2014/PŽÚ/Nu, které je předmětem soudního přezkumu.

Právní posouzení Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Mezi žalobcem a žalovaným není sporné, že dne 19. 2. 2014 kolem 14:05 hod. se žalobce zdržoval na autobusové zastávce na ve ve stavu silné opilosti. Sporná je otázka, zda v uvedeném stavu se dopustil popisovaného jednání ve vztahu k nezletilé, či nikoliv, tzn., zda tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.

Přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním. Pojem „jednání narušující občanské soužití“ lze obecně vymezit jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování je podle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci. Jiným hrubým jednáním je pak jednání narušující občanské soužití, ale jen pokud ohrožuje nebo porušuje zájem společnosti, který je objektem přestupků podle ust. § 49 zákona o přestupcích a přitom nejde o jiné jednání uvedené v jeho odst. 1 nebo o jednání, které naplňuje skutkovou podstatu jiných přestupků než přestupků proti občanskému soužití. Musí jít o jednání hrubé, tedy o jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti) a je proto třeba důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti), kdy hranice mezi nimi není ostrá (Doc. JUDr. Zdeněk Červený, JUDr. Václav Šlauf, Přestupkové právo, Komentář k zákonu o přestupcích včetně textu souvisících předpisů, Linde Praha a.s., 2008, str. 115).

Žalobce se neztotožnil se svědeckými výpověďmi, resp. s takto zjištěným skutkovým stavem, soud ale neměl důvodu zpochybnit správnost postupu správních orgánů a hodnocení provedených důkazů. Stěžejním důkazním prostředkem byly především výpovědi svědkyň, a to, která popsala, že uvedeného dne v danou hodinu vystoupil z autobusu opilý muž, který si sedl vedle ní na lavičce pod střechou na zastávce autobusů ve S ohledem na stupeň podnapilosti mluvil nesrozumitelně, začal se na ni „lepit“, začal jí sahat na nohu, na stehnu a hladit ji. Stejným způsobem popsala situaci i a Poslední dvě uvedené svědkyně potvrdily, že žalobce byl silně podnapilý, průběžně stále něco pil, poté se přisunul k, začal jí sahat na stehno, hladit ji po něm a to až mezi nohy. Ačkoliv se odsunuly o kousek dál, stále se k nim přisunoval. Proto se všechny zvedly a šly jednat jmenovaného ohlásit na policii. Žalobce naopak popřel, že by se choval popisovaným způsobem, naopak tvrdil, že v uvedeném místě žádná tři děvčata neviděl. Měl jen starost, kde jít nakoupit a vrátit sklenky. Ty byly v tašce, která vypadala podobně jako vozík. Ze správního spisu vyplývá, že výpovědi všech svědkyň neobsahovaly zásadní rozpory, obsahovaly konkrétní popis žalobcova jednání. Navíc nelze odhlédnout ani od toho, že žalobce sice své jednání negoval, neuvedl však žádné nové skutečnosti v žalobě, které by nebyly žalovanému známy a jím posouzeny již v odvolacím řízení, se kterými se následně v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Míra podnapilosti žalobce sice nebyla správním orgánem zjišťována, tato skutečnost však byla irelevantní z hlediska posuzování, zda se přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích dopustil či nikoliv. Zásadní a pro věc rozhodující byla průkaznost toho, že jiným hrubým jednáním narušil občanské soužití. Ze zjištěného skutkového stavu je nepochybné, že žalobce dne 19. 2. 2014 v odpoledních hodinách na autobusové zastávce na ve ve stavu silné opilosti navazoval slovní a fyzický kontakt s, které sáhl na stehno, kdy dalším dvěma svědkyním, jejím kamarádkám takové jednání bylo velice nepříjemné. Závažnost jeho jednání, kterou lze podřadit pod výraz „jiné hrubé jednání“ lze vydedukovat i z toho, že popisovaného jednání se dopustil vůči nezletilé osobě, dívce ve věku 13 let. Ze spisového materiálu Policie ČR vyplývá, že jmenovanému byla provedena dechová zkouška pomocí přístroje Dräger s výsledkem 3,69 promile alkoholu v dechu, doklad prokazující tuto skutečnost však není součástí spisového materiálu. Silnou podnapilost žalobce však potvrdily všechny vyslechnuté svědkyně (nesrozumitelná mluva). Byť ze správního řízení nevyplývá, že žalobci byla provedena dechová zkouška s udávaným výsledkem, nejedná se o závažné pochybení, neboť z díkce přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích nevyplývá podmínka spáchání přestupku pod vlivem alkoholu, proto námitka žalobce stran provedení dechové zkoušky a jeho ovlivnění alkoholem nelze považovat za relevantní.

Soud má ze všech uvedených důvodů za to, že v řízení bylo především na základě svědeckých výpovědí dostatečně prokázáno, že žalobce vůči nezletilé se dopustil jednání, které lze kvalifikovat jako jednání hrubé, naplňující znak ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Skutkový stav tedy byl zjištěn bez důvodných pochybností, že jednáním žalobce byla naplněna materiální stránka přestupku dle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť jednání, kterého se dopustil ve vztahu k nezletilé, bylo takové intenzity, že bylo způsobilé narušit občanské soužití. Žalobce však v průběhu řízení nedostatek materiální stránky přestupku nenamítal. Jak již bylo uvedeno, občanské soužití je nutno chápat jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování je podle obecného názoru

a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci. Objektem skutkové podstaty přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích je ochrana osob před jiným hrubým jednáním způsobilým ohrožit zájmy uvedené v tomto ustanovení, přičemž je nerozhodné, zda útok směřuje proti jedné osobě či proti většímu počtu osob. Hrubé jednání, byť vůči jedné osobě, je jistě způsobilé občanské soužití narušit.

Stran požadavku žalobce na omluvu a částku 200.000 Kč za újmu, která mu byla správním orgánem způsobena na výdajích a společenské prestiži, nelze řešit v rámci řízení o správní žalobě, nýbrž tohoto nároku by se mohl žalobce domáhat v řízení občansko-právním.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 19. května 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová